

Hồi thứ mười chín

Phong Lôi Thập Nhị Phất

Phong Trần Cuồng Khách liền dừng chân đứng lại trước cửa động, đưa đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mặt của Thích Đình Nhận, lạnh lùng nói :

- Thích Đình Nhận, trước khi ta truyền võ công cho ngươi, ta cần phải nói cho ngươi rõ : điểm thứ nhất, sau khi ngươi học thành tài, nếu ai hỏi ngươi có phải là đồ đệ của ta chăng, thì ngươi phải phủ nhận ngay !

- Thì vốn thực tôi nào phải là đồ đệ của ông đâu !

- Điểm thứ hai, là vì ta đã có lời thề phải đợi đến ba tháng nữa mới có thể bước ra khỏi sơn động này, vậy trong vòng ba tháng đó, ngươi hãy giúp ta tìm hiểu một người!

- Ai thế ?

- Người ấy là Lê Thái Hoa !

Thích Đình Nhận nghe thế không khỏi giật bản người, nói :

- Cô ấy...không phải đã chết rồi sao ?

- Phải ! Mọi người đều bảo là nàng đã chết rồi. Nhưng trong thư của Võ Lâm Chi Thần đã nói úp mở là dường như nàng chưa chết.

- Ô ! Nếu nàng thực sự chưa chết thì làm thế nào ?

- Thì ngươi sẽ cho ta biết !

- Nhưng tôi không biết mặt cô ấy kia mà ?

- Bởi thế, ta mới có ý truyền cho ngươi một thế võ tuyệt nghệ...

Nói đến đây, ông bỗng dừng lại trong giây lát, mới tiếp :

- Đường võ của ta đã thành danh là Phong Lôi Thập Nhị Phất. Môn võ này gồm có bốn chiêu, mỗi chiêu lại có ba thế, cộng tất cả là mười hai thế. Chiêu thứ nhất là Phong Thanh Lôi Vũ, chiêu thứ hai là Phong Quyển Tàn Vân, thứ ba là Phong Vân Biến Sắc, và thứ tư là Phong Lôi Giao Minh. Giờ đây, ta dạy cho ngươi bốn chiêu gồm mười hai thế ấy !

Nói dứt lời, Phong Trần Cuồng Khách bắt đầu từ chiêu thứ nhất biểu diễn rất chậm để dạy cho Thích Đình Nhận.

Thực không ngờ, Thích Đình Nhận đã được may mắn to tát như thế. Chàng đã bị rơi xuống hố sâu, chẳng những không chết mà còn học được Phong Lôi Thập Nhị Phất của bậc võ lâm kỳ tài này !

Mặt trời đã ngã về Tây, màn đêm đã bắt đầu buông rũ...

Đến khi Thích Đình Nhận đã học xong Phong Lôi Thập Nhị Phất rồi thì đêm đi vào canh ba. Phong Trần Cuồng Khách thấy Thích Đình Nhận chỉ trong vòng nửa ngày đã có thể phát huy đến bảy phần mười uy lực của môn võ ấy thì không khỏi thán thán rằng :

- Bạc kỳ tài tuyệt đỉnh, mai sau trong võ lâm ngoài nó ra thì không còn ai vào đây nữa.

Nghĩ thế, ông bèn nói :

- Thích Đình Nhạn, người đã học xong chương pháp của ta. Chương pháp này chỉ có ta và Lê Thái Hoa biết thôi. Trước kia, giữa hai người đã có giao ước với nhau là chỉ có trong trường hợp cả hai cùng sát cánh với nhau mới được sử dụng chương pháp ấy. Đồng thời, nếu sau này thấy ai biết được chương pháp ấy thì nên hiểu đây là môn đồ của ta hoặc của nàng mà thôi.

Thích Đình Nhạn tỏ ý lĩnh hội. Phong Trần Cuồng Khách lại nói tiếp :

- Hơn nữa, dù trong trường hợp nào, người cũng không được tiết lộ nơi trú ngụ của ta !

- Tôi đã hiểu rồi. Thưa lão tiên bối, giờ đây thì tôi có thể đi được rồi chứ ?

- Phải ! Người có thể đi được rồi. Dù là ta may mắn đánh cuộc thắng người nhưng ta cũng muốn nhân dịp này nói rõ cho người biết tất cả những bí mật chung quanh các quân cờ bằng hồng ngọc kia !

- Thực vậy chứ ?

- Dĩ nhiên là ta đâu lại hại người. Những quân cờ bằng hồng ngọc ấy nguyên là của Võ Lâm Chi Thần để lại. Võ Lâm Chi Thần là một người võ công quán tuyệt trong thiên hạ.

- Vậy không ai có thể đối địch nổi với ông ấy hay sao ?

- Theo ta biết, trong chốn giang hồ không thể tìm ra được một người nào đối địch nổi với ông ta hết. Nhưng theo ông ấy nói, thì ở vùng Trung Nguyên lại còn có bốn người võ công cao hơn cả ông ta nữa !

- Bốn người ấy là ai thế ?

- Đó là Tinh, Thiên, Trường, Hận.

- Tinh, Thiên, Trường, Hận là ai thế ?

- Người thứ nhất là Tinh Hải Đoạn Trường Nhân. Người thứ hai gọi là Thiên Âm Lão Nhân. Người thứ ba gọi là Trường Thủ Thần Nhân. Người thứ tư là Hận Thế Ma Nhân. Bốn người ấy gọi chung là Tinh Thiên Trường Hận. Nhưng ở trong chốn giang hồ chỉ nghe đồn đại là có bốn người đó, song trong thực tế thì chưa có ai gặp cả.

- Võ công của Tam Võ Vương, nếu so với Võ Lâm Chi Thần thì sao ?

- Suýt soát như nhau !

- Như thế, tại sao ba người ấy lại bị Võ Lâm Chi Thần nhốt được ?

- Nhờ ông ấy dùng mưu mẹo đấy thôi !

Chừng ấy, Thích Đình Nhạn mới hiểu rõ. Sỡ dĩ Võ Lâm Chi Thần nhốt được Tam Võ Vương là nhờ khéo dùng mưu chước.

Phong Trần Cuồng Khách lại nói tiếp :

- Trước khi đề cập đến những quân cờ hồng ngọc này, cần phải nói đến ba cái xác chết do Thông Thiên Ma Tôn huấn luyện gọi là Hoạt Cương Thi ấy đã. Ba con Hoạt Cương Thi đó là do một trăm đứa bé gái ngâm vào một thứ thuốc thiệt độc, luyện trong mấy mươi năm mới thành được. Ba con Hoạt Cương Thi ấy, tuy lúc đó đã bị Vô Lâm Chi Thân dùng lửa Tam Muội đốt chết, nhưng sự thực thì nó chưa chết hẳn.

Thích Đình Nhạn không khỏi giật nảy mình, nói :

- Chưa chết ? Hoạt Cương Thi chưa chết sao ?

- Đúng như vậy ! Hoạt Cương Thi đã được luyện thành một thứ thân xác không tiêu diệt được. Lúc đó, chẳng qua nó bị hôn mê mà thôi. Mấy mươi năm sau nó vẫn có thể tái hiện trong giang hồ nữa...

- Nếu nó tái hiện trong chốn giang hồ thì nguy ngập biết bao nhiêu ?

- Đây là một việc vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Vô Lâm Chi Thân Trần Đế. Lúc ấy, Trần Đế giết lâm U Minh Chân Chủ nên tự móc mất một mắt và xuống tóc gởi thân vào Không môn. Đó là một việc ai cũng đều biết cả.

Mười lăm năm về trước, Trần Đế bỗng nhiên tìm đến ta giao cho ta mười sáu quân cờ phía đỏ bằng hồng ngọc. Trong số quân cờ đó, có năm quân cờ quý báu nhất gọi là Ngũ Bảo.

- Tại sao gọi là Ngũ Bảo ?

- Trong số mười sáu quân cờ đỏ ấy, có năm quân chính là một thứ chất nổ hết sức mạnh mẽ. Nếu dụng mạnh nó thì sẽ nổ tung và giết người ngay tại chỗ...

- Đâu lại có chuyện ấy được ?

- Tại sao lại không thể có chứ ?

- Những quân cờ ấy đều làm bằng hồng ngọc thì đâu lại chứa thuốc nổ trong ấy được ?

- Đúng vậy, chính vấn đề là ở chỗ đó. Theo ông ta nói, năm quân cờ đó chỉ có một lớp hồng ngọc mỏng bên ngoài mà thôi. Ngoài ra, lại còn ba vật quý nữa. Song, ba vật quý ấy là gì, ông ấy không có nói rõ cho ta biết. Cuối cùng, trong số đó lại còn có mấy quân ghi chép tất cả võ học cao tuyệt của ông trong đấy.

- Vậy, năm quân cờ có chất nổ ấy là năm quân cờ gì ?

- Ta cũng không biết. Tuy ta có xem qua tất cả những quân cờ đó nhưng vẫn không thể nhận ra được. Nhưng bỗng một hôm, tất cả mười sáu quân cờ của ta giữ đều biến mất tất cả.

- Ai đã trộm nó thế ?

- Ta cũng không biết được. Nhưng Vô Lâm Chi Thân dường như biết trước được việc ấy, nên sau khi những quân cờ đó bị mất độ hai ngày thì ông ấy lại đến nói rằng : “Vô Lâm thực tránh không khỏi cái họa này. Bần tăng đây vốn có ý lo cho sự an nguy cho vô lâm, nhưng trái lại đã gây thêm cho vô lâm một cuộc lưu huyết. Vậy, có lẽ bần tăng sẽ chết một cách thê thảm cũng nên.”

Ta có hỏi ông ấy ai đã trộm mười sáu quân cờ của ta giữ, ông cho biết chính là Lại Thủ Ma Đạo. Nhưng gã này vừa mới trộm được thì bị kẻ khác giết chết. Do đó, số quân cờ bên đỏ kia bị phân tán trong tay nhiều người.

- Phải rồi, số quân cờ bên đỏ ấy hiện nay đã xuất hiện trong chốn giang hồ. Giờ đây, ngoại trừ sáu con Xa Pháo Mã, toàn bộ đều lọt vào tay Ngân Diện Hội.

- Người bảo là ngoại trừ sáu con Xa Pháo Mã phải không ?

- Đúng như vậy, lão tiên bối có biết sáu con ấy rơi vào tay ai không ?

Phong Trần Cuồng Khách lắc đầu nói :

- Ta không được biết. Thuở ấy, Võ Lâm Chi Thần để lại những quân cờ này rất có thể là ông biết trước Hoạt Cương Thi sẽ tái xuất hiện. Hơn nữa, Thông Thiên Ma Tôn lúc bị ông ấy đánh rớt xuống hố sâu nghe đâu chưa chết liền mà phải đợi đến mười hôm sau y mới hoàn toàn chết hẳn.

- Như vậy ba mươi hai quân cờ cả đỏ lẫn xanh này có tương quan đến những con Hoạt Cương Thi ấy sao ?

- Đúng như vậy !

- Còn Tam Võ Vương thì thế nào ?

- Bọn họ đã bị vây trong Kỳ trận cho đến ngày hôm nay.

- Nếu ba người ấy tái xuất hiện trong chốn giang hồ thì họ có đủ năng lực để diệt trừ những con Hoạt Cương Thi ấy không ?

- Việc đó rất khó nói !

- Như thế mười sáu quân cờ bên xanh này có công dụng gì ?

- Về phần đó, Võ Lâm Chi Thần không có nói rõ cho ta được biết. Hiện nay, mười sáu quân cờ ấy đều do người cất giữ, vậy người thử tìm hiểu những bí mật bên trong của chúng xem sao ?

Thích Đình Nhạn buột miệng nói :

- Trong số này có thể có những quân chứa thuốc nổ không ?

- Đây thực là một điều khó nói !

Thích Đình Nhạn bỗng sờ vào túi lấy ra một quân cờ vung tay ném thẳng vào phía một góc tường. Chàng tin rằng nếu trong ấy có thuốc nổ thì qua sự va chạm ấy nó sẽ nổ tung ngay.

Nhưng chỉ nghe một tiếng “cạch” rồi quân cờ ấy rơi xuống đất nằm yên ở đấy chứ không nổ tung chi cả. Thích Đình Nhạn bước tới nhặt lên, rồi nói :

- Không phải thuốc nổ !

Phong Trần Cuồng Khách nói :

- Cũng may là chẳng phải thuốc nổ bằng không người tất đã bị nổ tan xương nát thịt rồi !

Thích Đình Nhạn nghe thế không khỏi bất rùng mình nên liền định thần quay về Phong Trần Cuồng Khách nói :

- Thừa lão tiên bối, tôi xin đi đây !

- Người cứ đi đi. Ba tháng sau chúng ta sẽ gặp lại trong bước đường giang hồ.

Thích Đình Nhận sau khi cùng Phong Trần Cuồng Khách chia tay thì bỗng có cảm giác quyến luyến vô cùng. Vì dù sao Phong Trần Cuồng Khách cũng có ơn cứu mạng cho chàng, hơn nữa lại truyền dạy những đường chưởng pháp lại hại cho chàng nữa.

Bởi thế, mắt chàng không khỏi ngấn lệ trong khi chia tay, chàng lao mình chạy bay đi.

Sau khi ra khỏi cánh rừng tùng, Thích Đình Nhận đưa mắt nhìn lại sườn núi cao nơi mà chàng đã bị hụt chân té xuống.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có tiếng người từ xa vọng lại :

- Thằng bé họ Thích kia, ta tưởng đâu người rơi xuống hố sâu chết rồi đấy chứ ?

Tiếp theo đó, lại có một giọng nói khác vọng lại :

- Dù thế nào chúng ta cũng phải lấy cho kỳ được nửa bộ cờ trong người nó, bằng không thì chúng ta làm thế nào trở về gặp mặt Hội trưởng cho được ?

- Phải rồi...

Tiếng nói chưa dứt, Thích Đình Nhận thấy có ba bóng người chạy bay đến phía mình.

Thích Đình Nhận cười lạnh lùng rồi thầm nói rằng :

- Các người không chịu buông tha cho Thích Đình Nhận ta, ta nào chịu buông tha cho các người chứ ?

Vừa nghĩ thế, chàng liền lao mình bay thẳng về ba bóng người nọ, quát to :

- Nạp mạng lại đây !

Thế chưởng tấn công bất thần của Thích Đình Nhận vừa mau như điện chớp vừa mạnh mẽ phi thường. Vì đây chính là thế Phong Quyền Tàn Vân trong Phong Lôi Thập Nhị Phát.

Ba Người Mặt Bạc ấy chẳng ngờ bị chặn đánh bất thành linh giữa đường như vậy, nên khi họ vừa hay kịp thì đã nghe một tiếng gào thảm thiết vang lên, một Người Mặt Bạc ngã lăn ra đất một lượt với tiếng gào ấy.

Hai Người Mặt Bạc còn lại thấy thế liền dừng chân ngay. Khi họ đưa mắt nhìn kỹ thấy người tấn công đột ngột ấy không ai khác hơn Thích Đình Nhận, nên không khỏi giật nảy mình.

Thích Đình Nhận cười ha hả, nói :

- Ý trời không bằng ý người. Vậy các người hãy nạp mạng lại đây !

Câu nói vừa dứt, chưởng lực của chàng đã quét ngay ra lần thứ hai.

Hai Người Mặt Bạc thét to một tiếng, rồi chia hai bên mặt và trái, tràn tới vùng chưởng đánh thẳng vào đối phương. Thấy thế, Thích Đình Nhận liền vung cả hai

chưởng lên. Tay phải dùng thế Phong Thanh Lôi Vũ, tay trái dùng thế Phong Vân Biến Sắc cùng đánh ra một lúc.

Chưởng pháp Phong Lôi Thập Nhị Phất có một sự biến ảo khôn lường và một uy lực vô cùng mãnh liệt. Nên khi một chưởng đánh ra, bên trong ngấm chứa không biết bao nhiêu điều tinh thâm kỳ diệu, hiểm hóc phi thường.

Bởi thế, sau khi luồng chưởng phong của chàng quét qua, thì liền nghe hai tiếng gào thảm thiết. Thế là hai Người Mặt Bạc ấy đều bị chết dưới tay của Thích Đỉnh Nhạn.

Thích Đỉnh Nhạn dường như cũng không ngờ rằng mình có một tài nghệ cao cường đến thế, chàng không khỏi sửng sốt.

Nhưng trong khi chàng đang định lao người bỏ đi, bỗng từ phía sau lưng đã có tiếng người quát to rằng :

- Đứng lại !

Thích Đỉnh Nhạn nghe thế không khỏi giật mình. Chàng quay mặt nhìn lại, trông thấy có một lão già thân mình gầy đét như que củi, tay cầm gậy, đứng sững ở đấy tự bao giờ.

Thích Đỉnh Nhạn sửng sốt nói :

- Ông định làm chi thế ?

Sắc mặt của lão già ấy không có một tí tình cảm, lạnh lùng nói :

- Thành bé kia, chưởng pháp Phong Lôi Thập Nhị Phất của ngươi có phải học được từ Phong Trần Cuồng Khách không ?

Thích Đỉnh Nhạn nghe thế không khỏi thêm giật mình, nói :

- Đúng thế, ông...làm sao biết được ?

Lão già ấy cười nhạt nói :

- Ông ta hiện giờ ở đâu ?

- Vấn đề đó xin ông tha lỗi, tôi không thể nói được !

Lão già ấy mặt liền biến sắc, giận dữ quát rằng :

- Ngươi thực không nói chẳng ?

- Đúng như vậy !

Lão già cầm gậy kia liền cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

- Ngươi định tìm cái chết mà !

Tiếng “mà” vừa nói dứt, lão ta liền lao mình tới nhanh như điện xẹt, thò tay mặt ra chụp thẳng vào Thích Đỉnh Nhạn.

Thế võ vừa chụp ra của lão cầm gậy có thể nói tuyệt diệu phi thường. Thích Đỉnh Nhạn trông thấy thế liền dùng thế Phong Vân Biến Sắc phản công trả lại.

Nhưng chưởng thế của chàng mới đánh ra một nửa thì bỗng cảm thấy toàn thân tê dại, rồi dơ cả người, té lăn ra đất. Vì ngay lúc đó chàng đã bị chiếc gậy của lão già điểm nhằm huyệt đạo rồi.

Thích Đình Nhận hết sức sợ hãi, đồng thời chàng cũng không hiểu trong chốn giang hồ có ai võ công lại cao cường đến như thế.

Lão già cầm gậy liền thò tay nhắc bốn Thích Đình Nhận lên, lạnh lùng quát :

- Người có bằng lòng nói hay không, Phong Trần Cuồng Khách hiện giờ ở nơi đâu?

Thích Đình Nhận cười nhạt nói :

- Ông định tìm ông ấy để làm gì ?

- Ta có việc cần gặp ông ấy !

- Việc chi thế ?

Lão già cầm gậy biến hắc sắc mặt, giận dữ nói :

- Người thực không chịu nói hay sao ?

Thích Đình Nhận cười tự nhiên nói :

- Nếu không bằng lòng nói, ông dám làm chi tôi ?

- Ta sẽ giết người !

- Vậy ông thử xuống tay xem nào ?

Lão già cầm gậy mặt liền biến sắc từ từ đưa cao chiếc gậy lên, xem ra như có vẻ sẽ đập chết Thích Đình Nhận.

Bỗng nhiên ngay lúc ấy từ phía sau lưng có một giọng nói truyền đến rằng :

- Ông bạn, xin nường tay cho !

Giọng nói ấy lọt vào tai Thích Đình Nhận, chàng không khỏi giật mình, vì chính là tiếng của Phong Trần Cuồng Khách. Thích Đình Nhận bèn quay mặt về phía có tiếng nói, thì quả nhiên thấy ông ta đang đứng cách đó ba trượng.

Lão già cầm gậy thả Thích Đình Nhận xuống, rồi lạnh lùng nói :

- Thực không ngờ Thôi Thiên Hàn lại ở nơi đây !

Phong Trần Cuồng Khách Thôi Thiên Hàn không khỏi giật mình. Ông ta đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn lão già một lúc, nhưng vẫn không nhớ ra lão là ai ?

Lão già cầm gậy liền giải trừ huyết đạo cho Thích Đình Nhận, rồi lạnh lùng nói :

- Thành bé kia, từ đây về sau chớ kiêu ngạo ngông cuồng như thế nữa, bằng không thì việc làm của người chưa thành là đã bị thất bại rồi đó !

Nói đoạn, lão bước thẳng đến phía Phong Trần Cuồng Khách đang đứng.

Phong Trần Cuồng Khách tuy thâm kinh ngạc, nhưng vẫn giữ vẻ điềm nhiên cất tiếng cười to, nói :

- Xin ông tha lỗi cho, vì đôi mắt của Thôi mờ quá kém cỏi, nên không biết các hạ là cao nhân phương nào...

- Việc ấy ông không cần phải hỏi !

- Vậy xin ông cho biết ông tìm tôi có việc chi thế ?

Lão già cầm gậy hiện sắc giận dữ, quát lớn :

- Để giết người chớ có việc chi khác nữa ?

Sắc mặt của lão già tràn đầy sát khí, chẳng những khiến Thích Đình Nhạn trông thấy phải ớn lạnh cả tâm can, mà đến ngay Phong Trần Cuồng Khách cũng không khỏi kinh hãi.

Với một thế gậy mà lão già ấy vừa hạ Thích Đình Nhạn, Phong Trần Cuồng Khách đoán biết mình chưa hẳn là người đủ sức đối địch với lão ta. Nghĩ thế, nên ông ta lui lại một bước, nói :

- Tôi với ông không có thù oán chi...

- Không có thù oán thì ta không giết người được sao ?

Phong Trần Cuồng Khách nghe thế thì biến hẳn sắc mặt, nói :

- Như vậy, ông là người chịu mệnh lệnh của Lê Thái Hoa đến tìm tôi đây chăng ?

- Lê Thái Hoa ! Ha ha ha...

Lão già cầm gậy nghe thế cất tiếng cười to như cuồng dại. Chuỗi cười của lão ta chẳng những rất chướng tai mà còn có tính cách lạnh lùng và khinh miệt không thể tả.

Phong Trần Cuồng Khách là một người rất tự cao, thử hỏi làm thế nào chịu được thái độ ấy, nên liền cất tiếng quát to :

- Ông cười chi thế ?

Tiếng nói chưa dứt thì Phong Trần Cuồng Khách đã vung chưởng lên đánh thẳng vào lão già cầm gậy.

Vietkiem.com